

Від авторки супербестселера «До зустрічі з тобою»

Там, де двоє, самотність не живе

Джоджо Мойєс — англійська романістка, журналістка, одна з небагатьох письменниць, кому вдалося двічі здобути премію Асоціації любовних романістів у номінації «Любовний роман року», володарка нагороди «Книга року» від *Galaxy Book Award*. Її зворушливі історії кохання посідають перші позиції у списках бестселерів *The New York Times*, їх перекладено багатьма мовами світу. Джоджо Мойєс є найпопулярнішою романісткою сучасності.

Джесс Томас — мати-одиначка, змушена працювати на двох роботах, щоб якось прогодувати дітей. У її житті все йде шкереберть. Жінка мріє про мужнього сильного лицаря, що витягне її з цієї безодні та розірве замкнене коло нещастя. Ед Ніколс — справжній сучасний принц, успішний комп'ютерник у великій прибутковій корпорації. Джесс інколи прибирає в його розкішному замському будинку. Та в цього заможного красеня не все так ідеально, як здається. Розчарований у житті одинак, він не вірить, що знайде своє щастя. Одного разу Ед помічає: Джесс так само страждає від самотності... Відтепер їх двоє — самотні серця в пошуках кохання.

Іронічна, романтична й дивовижно захоплива книжка.

People

Роман «Один плюс один» обов'язковий до читання!

USA Today

www.bookclub.ua

ISBN 978-617-12-5054-3

9 786171 250543

ДЖОДЖО МОЙЄС

Один плюс один

ДЖОДЖО МОЙЄС

Один плюс один

ДЖОДЖО
МОЙЕС

JOJO MOYES

One Plus One

A NOVEL

ДЖОДЖО МОЙЄС

Один плюс один

РОМАН

ХАРКІВ **КЛУБ**
2018 СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ

УДК 821.111
М74

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Перекладено за виданням:
Moyes J. One Plus One : A Novel / Jojo Moyes. —
New York : Penguin Books, 2015. — 432 p.

Переклад з англійської *Дар'ї Петрушенко*

Дизайнер обкладинки *Сергій Ткачов*

ISBN 978-617-12-5054-3
ISBN 978-0-525-42658-5 (англ.)

© Jojo's Mojo Ltd, 2014
© Depositphotos.com / ayakovlev_com, обкладинка, 2018
© Nemiro Ltd, видання українською мовою, 2018
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад і художнє оформлення, 2018

Пролог

ЕД

Ед Ніколс пив каву з Ронаном у кабінеті креативників, коли зайшов Сідні. За ним маячив хтось ледь упізнаваний — черговий «костюмчик».

— Ми шукаємо тебе, — сказав Сідні.

— Що ж, ви нас знайшли, — відгукнувся Ед.

— Не Ронана, а тебе.

Хвилину Ед пильно роздивлявся їх, а тоді підкинув до стелі червоний пінопластовий м'ячик і впіймав його. Покосився на Ронана. Хоча «Інвестакорп» викупила половину акцій компанії ще півтора року тому, Ед і Ронан досі подумки величали їх «костюмчиками». То було одне з найдобриших прізвиськ, що вони давали їм позаочі.

— Ти знаєш жінку на ім'я Діанна Льюїс?

— До чого це?

— Ти повідомляв їй будь-яку інформацію про запуск нового програмного забезпечення?

— Що?

— Це просте питання.

Ед перевів погляд з одного «костюмчика» на іншого. Атмосфера була на диво напружена. Його шлунок, наче забитий ліфт, повільно рушив униз, у п'яти.

— Може, ми балакали з нею про роботу. Нічого конкретного не пам'ятаю.

— Діанна Льюїс? — перепитав Ронан.

— Ти маєш бути в курсі, Еде. Ти надавав їй інформацію про запуск *SFAX*?

— Ні. Можливо. А що?

— Поліція внизу обшукує твій кабінет, і з ними двоє горил з Управління фінансового нагляду. Її брата арештували за інсайдерську торгівлю. На базі інформації про запуск програмного забезпечення, що ти їм надав.

— Діанна Льюїс? *Наша* Діанна Льюїс? — Ронан почав протирати окуляри, як робив завжди, коли хвилювався.

— У перший же день торгів геджевий фонд її брата заробив 2,6 мільйона доларів. Сама вона переказала сто дев'яносто тисяч на свій особистий рахунок.

— Геджевий фонд її брата?

— Не розумію, — промовив Ронан.

— Пояснюю на пальцях. Діанна Льюїс офіційно визнає, що розмовляла з братом про запуск *SFAX*. Каже, наш Ед повідомив її, що ціна буде величезною. І вгадайте що? Два дні по тому фонд її брата опиняється серед найбільших покупців акцій. Що саме ти їй розповів?

Ронан не зводив з Еда очей. Ед силкувався зібратися з думками. Він глитнув до непристойності чутно. З того боку офісу поверх стінки боксів витріщалася команда розробників.

— Я нічого їй не казав. — Він кліпнув очима. — Не знаю. Може, щось і казав. Це начебто не було державною таємницею.

— Це *була* державна, блін, таємниця, Еде, — сказав Сідні. — Це називається інсайдерською торгівлею. Вона розповіла йому, що ти називав дати, терміни. Казав, компанія заробить цілий статок.

— Тоді вона бреше! Плескає язиком. Ми просто... посварилися трохи.

— Ти хотів затагти дівчину в ліжку, тож усе їй розпатякав, аби вразити?

— Усе було не так.

— Ти спав з Діанною Льюїс? — Ед відчув, як короткозорі очі Ронана пропалюють його наскрізь.

Сідні підняв руки.

— Тобі треба телефонувати адвокату.

— Чому в мене мають виникнути проблеми? — спитав Ед. — Я ж начебто не отримав жодного зиску. Я навіть не знав, що її брат має геджевий фонд.

Сідні кинув погляд йому за спину. Обличчя спостерігачів миттєво знайшли щось цікаве в себе на столах. Він понизив голос.

— Тобі вже треба йти. Тебе хочуть допитати в поліційному відділку.

— Що? Та це безглуздя. За двадцять хвилин у мене нарада з питань програмного забезпечення. Не поїду я ні до якого відділку.

— І, само собою, тебе усунуто, доки ми в усьому не розберемося.

Ед хмикнув:

— Жартуєш? Ви не можете мене усунути. Це моя компанія.

Він підкинув угору пінопластовий м'ячик і впіймав його, розвернувшись до них упівоберта. Ніхто не ворухнувся.

— Не поїду. Це наша компанія. Скажи їм, Ронане.

Він глянув на Ронана, але той застиглими очима дивився кудись на підлогу. Глянув на Сідні, але той похитав головою. Потім підвів очі на двох людей у формі, що з'явилися за спиною Сідні, на свою секретарку, яка прикривала рота долонею, на килимову доріжку, котра вже стелилася від його ніг до дверей, і пінопластовий м'ячик безшумно впав на підлогу між його стопами.

Розділ 1

ДЖЕСС

Джесс Томас і Наталі Бенсон попадали на сидіння фургона, припаркованого на достатній відстані від дому Наталі, щоб звідти їх не було видно. Наталі палила. Вона вже вчетверте кидала шість тижнів тому.

— Вісімдесят фунтів на тиждень, гарантовано. І доплата за вихідні, — скрикнула Наталі. — Чортзна-що. Просто хочеться знайти цю шльондру, яка лишила сережку, і відгамселити, бо через неї ми втратили найкращу роботу.

— Може, вона не знала, що він одружений.

— О, ще й як знала. — Перед тим як зустріти Діна, Наталі два роки прожила з чоловіком, в якого виявилася не одна, а аж дві родини на іншому кінці Саутгемптона. — Жоден холостяк не тримає на ліжку декоративних подушок, дібраних за кольором.

— Ніл Брюстер тримає, — сказала Джесс.

— У Ніла Брюстера шістдесят сім відсотків музичної колекції — це Джуді Гарленд і ще тридцять три — *Pet Shop Boys*.

Вони разом прибирали кожного робочого дня останні чотири роки, з часів, коли парк відпочинку Бічфронт був трохи раєм, трохи будмайданчиком. Відколи забудовники обіцяли місцевим родинам доступ до басейну й запевняли всіх, що масове спорудження фешенебельних будівель піде на користь їхньому приморському містечку, замість висмоктати те, що лишилося від їхнього життя. Вицвіла назва «Бенсон і Томас, прибирання» за допомогою трафарету була виведена на боці їхнього білого фургона. Нижче був додаток, зроблений Наталі: «Ми готові до брудного. Викликайте!», доки Джесс зауважила, що за два місяці половина отриманих дзвінків не мали стосунку до прибирання.

Майже всі замовлення надходили тепер з новобудов Біч-фронта. Навряд чи хтось у місті мав гроші — чи схильність — наймати прибиральницю, хіба що лікарі, адвокати й випадкові клієнти, як-от місіс Гамфрі, чий артрит заважав їй прибирати власноруч. З одного боку, це гарна робота. Можна працювати на себе, самим організовувати робочі години й добирати клієнтів. І недолік цієї роботи — не паскудні клієнти (а завжди знайдеться хоч один такий) і не те, що чищення чужих туалетів якось залишає враження, що ти на щабель нижче, ніж варто. Джесс не бентежило, що доводиться витягати жмутки волосся з чужих зливних отворів або що більшість людей, винаймаючи житло для відпочинку, вважають мало не за обов'язок пожити тиждень як свині.

Що їй дійсно не подобалося, то це усвідомлення, що знаєш про чуже життя більше, ніж хотілося б.

Джесс могла б розповісти про таємну купівельну пристрасть місіс Елдрідж: чеки за дизайнерське взуття, якими забитий сміттєвий кошик у ванній, і чохли з неношеним одягом у шафі, з досі прикріпленими ярликами. Могла б розповісти, що Ліна Томпсон чотири роки намагається завагітніти і двічі на місяць проходить тести на вагітність (а ходили чутки, що вона й колготок не знімає). Могла б розповісти, що містер Мітчелл у великому будинку за церквою отримує шестизначну зарплатню (він залишав платіжки на столі в передпокої — Наталі була готова присягтися, що навмисне), а його донька потай палить у ванній.

Якби мала таку схильність, Джесс могла би поіменно перелічити жінок, які виходять на люди, маючи бездоганний вигляд — ідеальна зачіска, лаковані нігті, легкий запах дорогих парфумів, — і не соромляться залишати брудні труси просто на підлозі. Або хлопчиків-підлітків, чії задубілі рушники вона наважувалася брати до рук лише в гумових рукавичках. Були пари, які щонаочі спали в різних ліжках (дружини, які просили поміняти простирадла в гостьовій кімнаті, палко наполягали, що днями в них була «навала гостей»), і туалети, в яких потрібен протигаз і попередження про хімічну небезпеку.

А потім тобі раз у раз трапляється чудовий клієнт на кшталт Лізи Ріттер, ти приходиш пиლოსосити її підлогу і знаходиш діамантову сережку, а з нею цілу купу відомостей, без яких чудово могла б обійтися.

— Це, мабуть, донька загубила, коли приїздила востаннє, — промовила Ліза Ріттер, тримаючи сережку в руці, і її голос тремтів від зусиль. — У неї пара таких самих.

— Авжеж, — сказала Джесс. — Мабуть, її випадково закинули до вашої спальні. Чи принесли на чиемусь черевіку. Ми якось так і подумали. Пробачте. Якби знала, що це не ваше, нізащо б не турбувала вас через це.

І коли місіс Ріттер відвернулася, Джесс одразу зрозуміла, що це кінець. Люди не дякують тим, хто з'являється на порозі з лихими вістями.

У кінці дороги пухкий карапуз перечепився, м'яко впав, наче підрубане дерево, і після короткої мовчанки почав скиглити. Його мати з повними руками ідеально врівноважених магазинних пакунків стояла й дивилася в мовчазному сум'ятті.

— Слухай, ти ж чула, що вона казала того тижня: Ліза Ріттер радше позбудеться своєї перукарки, ніж нас.

Наталі зробила гримасу, натякаючи, що Джесс шукатиме світлий бік навіть у ядерному апокаліпсисі.

— Ніж «прибиральниць» узагалі. А так їй байдуже — чи це будемо ми, чи «Швидко й чисто», чи «Покоївки за наймом». — Наталі похитала головою. — Ні. Відтепер ми для неї завжди прибиральниці, що знають правду про її зрадливого чоловіка. Для таких жінок, як вона, це має значення. Репутація для них — усе, правда ж?

Мати опустила пакунки й нахилилась, аби підняти малюка. Джесс поклала босі ноги на приладову панель і зарилась обличчям у долоні.

— Чорт забирай. Де нам тепер брати гроші, Нет?

— Той будинок був бездоганний. Здебільшого протирання двічі на тиждень. — Наталі безвідривно дивилась у вікно.

— І вона завжди платила вчасно.

У Джесс перед очима досі стояла діамантова сережка. Чому не можна було просто не звернути на неї уваги? І взагалі, було б краще, якби одна з них просто поцупила її.

— Гаразд. Отже, вона збирається відмовитись від наших послуг. Змінимо тему, Нет. Не можу дозволити собі рюмсати перед зміною в пабі.

— То як, Марті телефонував цього тижня?

— Я не мала на увазі змінити тему на *це*.

— То він телефонував?

Джесс зітхнула.

— Так.

— Він казав, чому не телефонував того тижня? — Наталі скинула ноги Джесс із приладової панелі.

— Ні, — Джесс відчувала на собі її пильний погляд. — І не надсилав нам ніяких грошей.

— Ой, та *годи*. Треба напустити на нього Агенцію з підтримки дітей. Так далі не можна. Він повинен надсилати гроші власним дітям.

Це була стара суперечка.

— Він... у нього досі все негаразд, — сказала Джесс. — Не можу тиснути на нього ще більше. Він досі не знайшов роботу.

— Таж зараз тобі ці гроші знадобляться. Доки не знайдемо іншого такого замовника, як Ліза Ріттер. Як там Нікі?

— Я заходила до будинку Джейсона Фішера поговорити з його матір'ю.

— Жартуєш. Мене вона до сказу лякає. Обіцяла поговорити з сином, щоб дав Нікі спокій?

— Та наче.

Наталі не зводила очей із Джесс, опустивши підборіддя на два дюйми.

— Сказала, що, коли я ще раз ступлю на її поріг, вломить мені по перше число. Мені і моїм... як там вона казала? Мені і моїм «шизонутим дітям». — Джесс опустила дзеркало з пасажирського боку і поправила волосся, стягнувши його у хвіст на потилиці. — А, і потім заявила мені, що її Джейсон і мухи не скривдить.

— Типова заява.

— Усе гаразд. Зі мною був Норман. І, гарний хлопчик, наклав величезну купу біля їхньої «Тойоти», а я якось забула, що маю в кишені поліетиленовий пакет.

Джесс знов закинула ноги.

Наталі зіштовхнула їх униз і протерла приладову панель вологою серветкою.

— Але без жартів, Джесс. Як давно вже Марті пішов? Два роки тому? Ти молода. Не можна чекати, доки він прийде до тям. Ти маєш повертатися в сідло, — промовила Наталі, скрикнувши.

— Повертатися в сідло. Чудово.

— Ти подобаєшся Лаяму Стаббсу. Ти б цілком могла осідлати його.

— Будь-яка придатна особа з парою X-хромосом осідлає Лаяма Стаббса. — Джесс зачинила вікно. — Я краще книжку читаю. До того ж, гадаю, в житті дітей і без того багато потрясінь, щоб гратися з ними в «Познайомтеся, це новий дядечко». Справді. — Вона підняла очі і зморщила носа, дивлячись у небо. — Треба випити чаю, а тоді збиратися до пабу. Швиденько обдзвоню всіх перед виходом, перевірю, чи немає в когось із клієнтів додаткової роботи. І хтозна, може, вона не відмовиться від наших послуг.

Наталі опустила віконне скло і видихнула довгий струмінь диму.

— Звісно, Дороті. А наступним завданням буде прибирання Смарагдового міста в кінці дороги з жовтої цегли.

Будинок 14 на Сікоув-авеню наповнювали звуки віддалених вибухів. Нещодавно Танзі вирахувала, що, відколи йому виповнилося шістнадцять, 88 відсотків вільного часу Нікі проводив у своїй спальні. Навряд чи Джесс могла винуватити його.

Джесс залишила скриньку з робочим приладдям у передпокої, повісила куртку і піднялася нагору, відчуваючи знайомий легкий сум від вигляду протертого до дір килима. А тоді штовхнула двері синові кімнати. На хлопцеві була пара навушників,

і він у когось стріляв. Запах травички був настільки сильний, що в неї голова пішла обертом.

— Нікі, — промовила вона, і тієї ж миті хтось вибухнув під градом куль. — Нікі.

Вона підійшла до сина і стягнула з його голови навушники. Він обернувся з легким подивом на обличчі, наче хтось пробудив його зі сну.

— Старанно працюєш, так?

— Перерва у навчанні.

Вона взяла попільничку і простягла йому.

— Я ж начебто казала тобі.

— Це з минулої ночі. Не міг заснути.

— Не в будинку, Нікі.

Не було сенсу казати взагалі не робити цього. Усі навколо робили. Пощастило, казала вона собі, що він почав лише в п'ятнадцять.

— Танзі вже повернулася? — Вона нахилилась, аби підібрати шкарпетки й чашки, розкидані по підлозі.

— Ні. А. Після обіду дзвонили зі школи.

— Що?

Він набрав щось на комп'ютері, а тоді обернувся до неї.

— Не знаю. Щось про школу.

Вона підняла пасмо його фарбованого в чорне волосся. Ось воно: свіжа відмітина на вилиці. Він відхилився.

— Все гаразд?

Хлопець знизав плечима, не дивлячись на неї.

— Вони знов до тебе чіплялися?

— Я в порядку.

— Чому мені не зателефонував?

— Гроші на телефоні скінчилися.

Він відкинувся на стільці й метнув віртуальну гранату. Екран вибухнув у хмарі полум'я. Він знов натягнув навушники й зосередився на моніторі.

Нікі переїхав постійно жити до Джесс вісім років тому. Він був сином Марті від Делли, жінки, з якою той недовгий час зустрі-

чався в юності. Нікі в'їхав у дім мовчазним і настороженим. У нього були тонкі видовжені кінцівки й шалений апетит. Його мати знайшла собі нову компанію і зрештою зникла десь у Центральних графствах із чоловіком на ім'я Великий Ел, який ніколи нікому не дивився у вічі й постійно стискав бляшанку *Tennent's Extra* у велетенському кулаку. Нікі спав у шкільній роздягальні, і коли соцпрацівники зателефонували знову, Джесс сказала, що він може жити в них.

— Тільки цього тобі й бракувало, — сказала Наталі. — Ще один рот, який треба годувати.

— Він мій пасинок.

— Ти бачила його двічі за чотири роки. А тобі навіть нема двадцяти.

— Що ж, отакі тепер родини.

Згодом вона іноді питала себе, чи не це стало останньою краплею — тим, що спонукало Марті остаточно зняти з себе будь-яку відповідальність за родину. Але Нікі був доброю дитиною, незважаючи на все це вороново-чорне волосся і підведені очі. Він був лагідним із Танзі і, коли випадали вдалі дні, розмовляв, жартував і дозволяв собі незграбно обійняти Джесс. А вона раділа йому, навіть якщо часом відчувала, що фактично мусить тепер непокоїтися ще за одну людину.

Вона вийшла в сад із телефоном і глибоко вдихнула.

— Мм... алло? Це Джессіка Томас. Я отримала повідомлення з проханням передзвонити.

Пауза.

— Танзі?.. З нею... все гаразд?

— Усе добре. Вибачте. Я мав сказати. Я Цвангараї, вчитель математики Танзі.

— О. — Вона уявила його: високий чоловік у сірому костюмі. З обличчям, як у директора поховальної контори.

— Хотів поговорити з вами, бо кілька тижнів тому мав дуже цікаву дискусію з моїм колишнім колегою, який працює у школі Святої Анни.

— Святої Анни? — Джесс насупилася. — Приватна школа?

— Так. У них є стипендіальна програма для дітей, винятково обдарованих у математиці. А як ви знаєте, ми вже відзначили Танзі як обдаровану й талановиту.

— Бо їй добре дається математика.

— Більш ніж добре. І минулого тижня ми дали їй пройти кваліфікаційне тестове завдання. Не знаю, чи казала вона вам про це? Я надіслав листа вам додому, та не знав напевне, чи бачили ви його.

Джесс скоса глянула на чайку в небі. За кілька дворів заголовив Террі Блекстон, підспівуючи радіо. Він славився тим, що міг переспівати всього Рода Стюарта, коли гадав, що ніхто не дивиться.

— Сьогодні вранці ми отримали результати. І вона добре впоралася. Надзвичайно добре. Місіс Томас, коли ваша згода, вони хотіли би провести з нею співбесіду на пільгове місце.

Джесс упіймала себе на тому, що повторює, мов папуга:

— Пільгове місце?

— Заради певних дітей з винятковими здібностями школа Святої Анни готова поступитися значною часткою оплати за навчання. Це означає, що Танзі отримає прекрасну освіту. Вона має надзвичайні математичні здібності, місіс Томас. Я дійсно гадаю, що це буде чудова можливість для неї.

— Школа Святої Анни? Але... їй треба буде їздити автобусом через усе місто. Потрібна буде форма і шкільне спорядження. Вона... вона не знає там нікого.

— Вона знайде друзів. І це вже деталі, місіс Томас. Зачекаємо і подивимось, що запропонує школа. Танзі — талановита дівчинка, — він зробив паузу. І коли вона промовчала, додав тихіше: — Я викладаю математику майже двадцять два роки, місіс Томас. І ніколи не зустрічав дитини, яка б так швидко за-своювала математичні поняття. По-моєму, на цей момент вона вже перетнула поріг, за яким мені більше нема чого її навчити. Алгоритми, ймовірність, прості числа...

— Гарзд. Звідси вже я перестаю розуміти, містере Цван-гараї.

Він усміхнувся.

— Я буду на зв'язку.

Вона поклала слухавку і важко опустила на білий пластмасовий садовий стілець, який уже встиг набути легкого відтінку смарагдового моху. Вона дивилася в нікуди — крізь вікно на фіранки, які Марті завжди вважав надто яскравими, на червоний пластмасовий триколісний велосипед, який у неї все руки не доходили викинути, на сусідські недопалки, розпорошені, мов конфеті, на її стежці, на гнилі дошки в паркані, крізь які постійно висовував голову собака. І попри те, що Наталі називала «явно оманливим оптимізмом», Джесс відчула, як на очі несподівано навертаються сльози.

Чимало жахливого в тому, що тебе покинув батько твоїх дітей: проблеми з грошима, придушена злість за дітей, те, як поведуться з тобою більшість заміжніх подруг — як із потенційною крадійкою чоловіків. Але гірше за все, за нескінченну, дико виснажливу фінансово й енергійно витратну боротьбу, — те, що бути матір'ю-одиначкою, коли в тебе вже не лишилося жодних сил, — найсамотніша роль у світі.

Розділ 2

ТАНЗІ

Двадцять шість машин стояли на паркінгу біля школи Святої Анни. Два ряди по тринадцять блискучих повноприводних автівок передом одна до одної. Вони заїжджали на паркувальні місця й виїжджали в середньому під кутом 41 градус, перш ніж просувався наступний у черзі.

Танзі спостерігала за ними, доки вони з мамою перетинали дорогу від автобусної зупинки. Водії незаконно розмовляли по телефонах або щось промовляли до лупатих білявих малюків на задніх сидіннях. Мама підняла підборіддя і вільною рукою термосила ключі від дому, наче насправді це ключі від машини і вони з Танзі просто припаркувалися десь неподалік. Мама постійно озиралася. Танзі гадала, що вона непокоїться, як би не натрапити на когось зі своїх клієнтів, який питає, що вона тут робить.

Танзі ніколи не бувала в стінах школи Святої Анни, хоча проїжджала повз неї на автобусі не менш ніж десяток разів, адже по дорозі був кабінет державного дантиста. Ззовні було видно лише нескінченну живу огорожу, підрізану рівно під кутом 90 градусів (вона гадала, чи садівник користувався транспортиром), і великі дерева, чиї гілки звисали низько, аж до землі на ігрових майданчиках, — наче навмисне для того, аби прихищати дітей унизу.

Діти у школі Святої Анни не били одне одного ранцями по головах і не припирали до стінки, намагаючись відібрати гроші на обід. Не було занудних учителів, які заганяли підлітків у класи. Дівчата не вкорочували спідниць, загортаючи їх по шість разів за пасок. Ніхто не палив. Мати злегка стиснула її

руку. Хотіла б Танзі, щоб вона не мала такого знервованого вигляду.

— Тут гарно, правда, мамо?

Та кивнула.

— Так, — прозвучало це зі скрипом.

— Містер Цвангараї розповів мені, що тут усі до одного шестикласники, які займаються математикою, отримують «відмінно» та «відмінно з плюсом». Це ж добре, так?

— Чудово.

Танзі трохи смикнула маму за руку, аби вони швидше потрапили до кабінету директора.

— Гадаєш, Норман сумуватиме за мною, коли в мене буде багато уроків?

— Багато уроків.

— У школі Святої Анни уроки закінчуються не раніше за шосту. А ще математичний клуб щовівторка і щочетверга — я точно хочу бути і в ньому.

Мати кинула на неї погляд. Вона й справді мала втомлений вигляд. Останніми днями завжди так. Вона зобразила на обличчі одну з тих усмішок, які зовсім не усмішки насправді, і вони рушили далі.

— Вітаю, місіс Томас. Вітаю, Констанцо. Дуже приємно вас бачити. Сідайте.

Кабінет директора мав високу стелю з білими гіпсовими розетками через кожні двадцять сантиметрів і крихітними трояндовими бутонами рівно посередині між ними. У кімнаті було повно старих меблів, а крізь вікно з виступом видно було, як чоловік із самохідною газонокосаркою повільно походить туди-сюди вздовж поля для крикету. На маленький столик хтось поставив тацю з кавою та печивом — вочевидь домашнім. Мама колись робила таке саме, доки тато не пішов.

Танзі присіла на край канапи і дивилася на двох чоловіків навпроти. Один, вусатий, усміхався, наче медсестра перед тим, як зробити тобі укол. Мама затягла сумку собі на коліна, і Тан-

зі бачила, як вона прикриває рукою кут, погризений Норманом. У неї сіпалася нога.

— Це містер Крукшенк. Він завідувач кафедри математики. А я містер Дейлі. Я тут директор останні два роки.

Танзі відірвала погляд від печива.

— Ви вивчаєте хорди?

— Вивчаємо, — відповів містер Крукшенк.

— А ймовірність?

— Теж.

Містер Крукшенк нахилився вперед.

— Ми продивилися результати твого тесту. І ми гадаємо, Констанцо, що наступного року тобі слід скласти математику на атестат про середню освіту й забути про це. Адже, я вважаю, тобі більше сподобаються завдання підвищеного рівня.

Вона подивилася на нього.

— У вас є свіжі екзаменаційні завдання?

— Є трохи в сусідньому кабінеті. Хочеш подивитися?

Вона не могла повірити, що він її про це питає. На мить їй захотілося відповісти: «Ну, типу, так», — як зробив би Нікі. Але вона лише кивнула.

Містер Дейлі простягнув мамі каву.

— Не буду ходити манівцями, місіс Томас. Ви чудово знаєте, що у вашої доньки виняткові здібності. Такі бали, як у неї, ми бачили лише раз до того, і то у школяра, який згодом став стипендіатом у коледжі Трініті.

Він усе говорив і говорив, так довго, що Танзі трохи відключилася.

— ...для дуже виняткової групи учнів, здатних продемонструвати надзвичайні здібності, ми створили нову стипендію, яка гарантує рівний доступ.

Бла-бла-бла.

— Вона дасть дітям, які інакше не можуть скористатися перевагами такої школи, як ця, шанс реалізувати свій потенціал у...

Бла-бла.

— І оскільки нам не терпиться побачити, як далеко Констанца здатна дійти в царині математики, ми також хотіли би подбати

про те, щоб вона гармонійно почувалася й в інших сферах учнівського життя. У нас є спортивна й музична навчальні програми.

Бла-бла-бла.

— Велика кількість дітей часто також виявляють здібності до мов...

Бла-бла.

— ...і театрального мистецтва — воно дуже популярне серед дівчат твого віку.

— Насправді я люблю лише математику, — сказала вона. — І собак.

— Що ж, ми небагато можемо запропонувати в плані собак, але ми точно можемо надати безліч можливостей удосконалюватись у математиці. Але, гадаю, ти сама здивуєшся, скільки всього тобі сподобається. Ти граєш на якомусь інструменті?

Вона похитала головою.

— Які-небудь мови вивчаєш?

У кімнаті повисла тиша.

— Інші інтереси?

— Ми ходимо плавати щоп'ятниці, — сказала мама.

— Ми не ходили плавати, відколи тато пішов.

Мама всміхнулась, але дещо невпевнено.

— Ходили, Танзі.

— Одного разу. Тринадцятого травня. Але тепер ти працюєш у п'ятниці.

Містер Крукшенк вийшов із кімнати і з'явився знову за мить зі своїми паперами. Вона заштовхала в рот останній шматок печива, а тоді встала й пересіла до нього. У нього була ціла купа екзаменаційних паперів. Матеріал, якого вона ще навіть не починала вивчати!

Вона стала продивлятися папери разом із ним, показуючи йому, що вже вивчила, а що ні, і чула, як на задньому плані буркочуть, віддаляючись, голоси мами й директора.

Судячи з їхнього тону, все йшло добре. Танзі перемкнула увагу на те, що на аркуші.

— Так, — тихо казав містер Крукшенк, ведучи пальцем по сторінці. — Але процес відновлення цікавий тим, що, якщо ми

вчекаємо заданий час, а тоді подивимось, наскільки великий інтервал відновлення його охоплює, нам слід очікувати, що він виявиться типово ширшим за інтервал відновлення середньої величини.

Вона знала про це!

— Тож мавпам знадобилося би більше часу, щоб надрукувати «Макбета»?

— Саме так, — усміхнувся він. — Я не був упевнений, що ти вже засвоїла теорію відновлення.

— Насправді ні. Але містер Цвангараї якось розповів мені її, і я подивилася в інтернеті. Мені сподобалась уся ця ідея з мавпами.

Вона погортала аркуші. Цифри виспіували до неї. Вона відчувала, як її мозок аж гуде, і вирішила, що просто мусить ходити до цієї школи.

— Мамо, — сказала вона. Зазвичай вона в розмови не втручалась, але зараз була надто схвильована і забула про гарні манери. — Може, ми могли б узяти трохи цих завдань?

Містер Дейлі озирнувся. Він начебто не зважав на забуті манери.

— Містере Крукшенк, ми маємо запасні примірники?

— Можеш узяти ці.

Він давав їй! Просто так! За дверима продзвенів дзвоник, і вона чула, як під вікнами кабінету блукають діти і як рипить гравій у них під ногами.

— Отже... що ми робимо далі? — спитала мама.

— Що ж, ми хотіли б запропонувати Констанці... Танзі... стипендію. — Містер Дейлі взяв зі столу глянцеvu теку. — Ось наша програма і відповідна документація. Стипендія покриває дев'яносто відсотків плати за навчання. Це найщедріша стипендія, яку будь-коли пропонувала ця школа. Зазвичай наш максимум — п'ятдесят відсотків, зважаючи на довгий список учнів, які сподіваються сюди потрапити.

Він простягнув тарілку Танзі. Якимось чином вони встигли знов наповнити її печивом. Це справді була найчудовіша школа у світі.

— Дев'яносто відсотків, — повторила мама. Вона поклала своє печиво назад на блюдце.

— Я визнаю, що це все одно передбачає суттєві фінансові зобов'язання. Також знадобиться форма, і витрати на дорогу, і ще додаткові витрати, як-от на музику чи шкільні поїздки. Та все ж я хотів би наголосити, що це неймовірна можливість. — Він нахилився вперед. — Ми будемо раді бачити тебе в нас, Танзі. Твій учитель математики каже, що працювати з тобою — справжнє задоволення.

— Мені подобається школа, — сказала вона, тягнучись по чергове печиво. — Я знаю, багато хто з моїх друзів вважає її нудною. Але мені більше подобається в школі, ніж удома.

Усі ніяково розсміялися.

— Не через маму, — додала вона і пригостилася ще одним печивом. — Але мамі справді доводиться багато працювати.

Усі змовкли.

— Усім нам доводиться, такі часи, — сказав містер Крукшенк.

— Що ж, — промовив містер Дейлі, — вам треба багато що обміркувати. І я впевнений, ви маєте до нас іще якісь питання. Але чому б вам не допити каву, а потім я попрошу одного з наших учнів показати вам решту школи? А тоді ви зможете обговорити це між собою.

Танзі була в саду і кидала м'ячик Норману. Вона була переконана, що коли-небудь він його підбере і принесе їй. Десь вона вичитала, що повторення збільшує ймовірність, що тварина навчиться робити що-небудь, у чотири рази. Та вона не була впевнена, що Норман уміє рахувати.

Вони взяли Нормана з притулку для тварин після того, як тато пішов, а мама не спала одинадцять ночей поспіль — боялася, що їх повбивають у власних ліжках, коли хтось довідається, що його нема. Надзвичайно розумний з дітьми, фантастичний собака-охоронець, стверджували в рятувальному центрі. Мама все повторювала: «Але ж він такий великий».

«Це ще більше відлякує, — відповідали вони з бадьорими усмішками. — І ми казали, що він надзвичайно ладнає з дітьми?»

Два роки по тому мама говорила, що Норман здебільшого велетенська машина, яка тільки їсть і гидить. Він слинявив подушки й підвивав уві сні, шкандибав будинком, гублячи шерсть і залишаючи по собі огидні запахи. Мама казала, що в рятувальному центрі мали рацію: ніхто не вдереться до них у дім через страх задихнутися від газової атаки Нормана.

Вона покинула спроби заборонити йому входити до кімнати Танзі. Коли Танзі прокидалася вранці, він завжди лежав, розтягнувшись на три чверті ліжка, розкидавши волохаті лапи на її простирадлі, залишивши її тремтіти під невеликим клаптиком ковдри. Мама зазвичай буркотіла про шерсть і гігієну, але Танзі не зважала на це.

Нікі оселився в них, коли їй було два роки. Якось уночі Танзі лягла спати, а коли прокинулася, він був у гостьовій кімнаті, і мама просто сказала, що Нікі залишиться в них і що він її брат. Танзі якось спитала в нього, який, на його думку, генетичний матеріал у них спільний, і він відповів: «Ген лузера-дивака». Вона подумала, що брат, певно, жартує, але не настільки добре знала генетику, щоб перевірити.

Вона саме змивала руки під краном на вулиці, коли почула їхню розмову. Вікно Нікі було відчинене, і їхні голоси долинали в сад.

— Ти сплатила рахунок за воду? — питав Нікі.

— Ні. Не було можливості зайти на пошту.

— Тут сказано, що це останнє нагадування.

— Я знаю, що це останнє нагадування, — огризнулася мама, як завжди, коли казала про гроші.

Зависла пауза. Норман підібрав м'ячик і впустив його біля ніг дівчинки. М'яч лежав там, обслинений і огидний.

— Вибач, Нікі. Я... просто хочу закінчити цю розмову. Я розберуся з цим завтра вранці. Обіцяю. Хочеш поговорити з татом?

Танзі знала, якою буде відповідь. Нікі ніколи більше не бажав розмовляти з татом.

— Гей.

Танзі підійшла під саме вікно і стояла там зовсім тихо. Вона чула голос батька по скайпу, він лунав напружено.

— Усе гаразд?

Вона питала себе, чи не думає він, що трапилося щось погане. Може, якби він гадав, що в Танзі лейкемія, він би повернувся. Вона якось дивилася фільм по телевізору, і там батьки однієї дівчинки розлучились, а потім зійшлися знову, бо в неї була лейкемія. Насправді, однак, вона не хотіла мати лейкемію, бо непритомніла від самого вигляду голок, а ще в неї було досить гарне волосся.

— Усе гаразд, — сказала мама. Вона не стала розповідати, що Нікі побили.

— Що відбувається?

Пауза.

— Це твоя мати декорувала? — спитала мама.

— Що?

— Нові шпалери.

— О. Так.

У бабусиному будинку нові шпалери? Танзі здалося це дивним. Тато з бабусею мешкали в будинку, якого вона, мабуть, уже не впізнала би. Минуло 348 днів, відколи вона востаннє бачила тата. І 433 дні, відколи бачила бабусю.

— Мені треба поговорити з тобою про шкільні справи Танзі.

— Навіщо? Що вона накоїла?

— Нічого такого, Марті. Їй запропонували стипендію в школі Святої Анни.

— Святої Анни?

— Вважають, що її знання з математики за межами уяви.

— Святої Анни. — Він промовив це так, наче не міг повірити. — Тобто я знав, що вона розумниця, але...

Судячи з тону, йому було по-справжньому приємно. Вона притиснулася спиною до стіни і стала навшпиньки, аби чути краще. Може, він повернеться, якщо вона піде до школи Святої Анни.

— Наша маленька дівчинка в елітній школі, а? — з голосу було чути, що його розпирає від гордоців.

Танзі вже уявляла собі, як він розмірковує над тим, що скаже приятелям у пабі. От тільки він не міг піти до пабу. Адже завжди казав мамі, що не має грошей на розваги.

— То в чому проблема?

— Ну... їй дають велику стипендію. Але вона не покриває всіх витрат.

— Тобто як?

— Тобто ми все одно маємо знайти п'ятсот фунтів за семестр. І на форму. І п'ятсот фунтів реєстраційного внеску.

Тиша затяглася так надовго, аж Танзі вже гадала, що комп'ютер зламався.

— Вони сказали, що коли ми провчимося там рік, то зможемо претендувати на оплату для малозабезпечених. Якась соціальна стипендія чи щось подібне, де, якщо ти на це заслуговуєш, тобі дають додаткові знижки. Але для початку маємо знайти добрих дві тисячі, щоб дати їй провчитися цей перший рік.

І тоді тато розсміявся. Справді розсміявся.

— Жартуєш, так?

— Ні, не жартую.

— Як я маю знайти дві штуки, Джесс?

— Я просто подумала, що...

— У мене ще навіть пристойної роботи немає. Навколо нема нічого. Я... я лише тільки стаю на ноги. Пробач, крихітко, але нічого не вийде.

— Хіба твоя мама не може допомогти? Вона ж, певно, має якісь заощадження. Можна з нею поговорити?

— Ні. Вона... вийшла. І я не хочу, щоб ти вимагала в неї гроші. У неї й без того турбот вистачає.

— Я не вимагаю в неї гроші, Марті. Я подумала, що, може, вона захоче допомогти своїм єдиним онукам.

— Вони вже не єдині її онуки. Елена народила хлопчика.

Танзі стояла зовсім тихо.

— Я навіть не знала, що Елена вагітна.

— Так, я збирався тобі сказати.

У Танзі був маленький двоюрідний брат. А вона навіть не знала. Біля її ніг плюхнувся на землю Норман. Він подивився на неї великими карими очима, тоді повільно, зі стогоном перекотився на спину, наче це дуже, дуже складне завдання — лежати сумирно на підлозі.

— Ну... а що як нам продати «Роллс-Ройс»?

— Я не можу продати «Роллс-Ройс». Я збираюся знов розпочати весільний бізнес.

— Він іржавіє в нас у гаражі добрі два роки.

— Знаю. І я приїду й заберу його. Тут у мене просто нема для нього безпечної стоянки.

Зараз у голосах лунала та сама напруга. Так часто закінчувалися їхні розмови. Вона чула, як мама глибоко вдихає.

— Ти можеш принаймні подумати про це, Марті? Вона дійсно хоче піти до цієї школи. Дійсно, по-справжньому хоче. Коли вчитель математики говорив з нею, її обличчя просто сяяло, так, як я не бачила, відколи...

— Відколи я пішов.

— Я не це хотіла сказати.

— То це все моя провина.

— Ні, це не тільки твоя провина, Марті. Але я не збираюся сидіти тут і вдавати, що твій від'їзд був для них суцільною розвагою. Танзі не розуміє, чому ти не приходиш до неї. Не розуміє, чому вона тебе вже майже не бачить.

— Я не можу дозволити собі купити квиток, Джесс. Ти це знаєш. Немає сенсу раз у раз нападати на мене. Я був хворий.

— Я знаю, що ти був хворий.

— Вона може приїхати й побачитися зі мною в будь-який час. Я ж тобі казав. Відправляй обох до мене на весняні канікули.

— Не можу. Вони надто малі, щоб їхати в таку далечинь самим. А я не можу собі дозволити купити нам усім квитки.

— І, гадаю, це теж моя провина.

— О, заради Христа.

Танзі впилася нігтями в м'які подушечки долонь. Норман вичікувально дивився на неї.

— Не хочу сперечатися з тобою, Марті, — сказала мама, і її голос був тихим і дбайливим, як у вчителя, котрий намагається пояснити тобі те, що ти мав би вже знати. — Хочу лише, аби ти поміркував, чи є можливість, що ти зробиш хоч якийсь внесок до цієї справи. Це змінило б життя Танзі. Це означа-

ло б, що їй ніколи не доведеться надриватися по життю так, як... як нам.

— Ти не можеш цього стверджувати.

— Що ти маєш на увазі?

— Новин не дивися, Джесс? Усі ці випускники не мають роботи. Байдуже, яка в тебе освіта. Їй усе одно доведеться надриватися. — Він зробив паузу. — Ні. Немає сенсу закладати майно заради цього. Звісно, в цих школах тобі скажуть, що в них усе особливе, і вона особлива, і що її шанси в житті будуть дивовижні, якщо вона до них ходитиме, і те де, і те ін. Вони завжди так роблять.

Мама нічого не відповіла.

— Ні, якщо вона така розумниця, як вони кажуть, вона піде власним шляхом. Їй доведеться ходити до школи Макартура, як і всім іншим.

— Як малим негідникам, що весь час тільки й думають, як набити обличчя Нікі. І тим дівчиськам, що носять чотири дюйми макіяжу і не ходять на фізкультуру, якщо ніготь зламують. Вона туди не впишеться, Марті. Просто не зуміє.

— Тепер ти кажеш як сноб.

— Ні, я кажу як людина, котра визнає, що її донька трохи відрізняється. І що їй може знадобитися школа, яка прийме це.

— Нічого не можу вдіяти, Джессі. Пробач. — Він промовив це відсторонено, наче почув щось удалині. — Послухай. Я маю йти. Нехай поговорить зі мною по скайпу в неділю.

Повисла довга тиша.

Танзі дорахувала до чотирнадцяти.

Вона чула, як відчиняються двері, і голос Нікі:

— Усе пройшло добре.

Танзі нахилилась і нарешті почухала Норманові живіт. Вона заплющила очі, щоб не бачити, як падає на нього сльоза.

— Ми останнім часом не купували лотерейних квитків?

— Ні.

Тепер тиша тривала дев'ять секунд. Потім у застиглій тиші пролунав мамин голос:

— От гадаю, може, вже слід починати.

Літературно-художнє видання

МОЙЄС Джоджо
Один плюс один
Роман

Керівник проекту *В. А. Тютюнник*
Відповідальний за випуск *О. В. Приходченко*
Редактор *Р. А. Трифонов*
Художній редактор *Ю. О. Дзекунова*
Технічний редактор *В. Г. Євлахов*
Коректор *О. М. Тищук*

Підписано до друку 11.04.2018. Формат 84x108/32. Друк офсетний.
Гарнітура «Adonis». Ум. друк. арк. 20,16. Наклад 5000 пр. Зам. №

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а
E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано у ПРАТ «Харківська книжкова фабрика «Глобус»»
61052, м. Харків, вул. Різдвяна, 11.
Свідоцтво ДК № 3985 від 22.02.2011 р.
www.globus-book.com

Мойєс Дж.

М74 Один плюс один : роман / Джоджо Мойєс ; пер. з англ. Д. Петрушенко. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2018. — 384 с.

ISBN 978-617-12-5054-3

ISBN 978-0-525-42658-5 (англ.)

Джесс Томас — мати-одиначка, змушена працювати на двох роботах, щоб якось прогодувати дітей. У її житті все йде шкереберть. Жінка мріє про мужнього сильного лицаря, що витягне її з цієї безодні та розірве замкнене коло нещастя. Ед Ніколс — справжній сучасний принц, успішний комп'ютерник у великій прибутковій корпорації. Джесс інколи прибирає в його розкішному замиському будинку. Та в цього заможного красеня не все так ідеально, як здається. Розчарований у житті одинак, він не вірить, що знайде своє щастя. Одного разу Ед помічає: Джесс так само страждає від самотності... Відтепер їх двоє — самотні серця в пошуках кохання.

УДК 821.111

1. Бахмут (Артемівськ), вул. Незалежності, 69 (ТЦ «Азов-Плаза», 2-й поверх), (0627) 44-90-99
2. Біла Церква, вул. Ярослава Мудрого, 5/13 (колишній універмаг «Дружба», 1-й поверх), (0456) 39-04-68
3. Білгород-Дністровський, вул. Московська, 16-А (ТЦ «Рута-Плаза», 2-й поверх), (04849) 6-07-26
4. Бердянськ, просп. Азовський, 35-А (ТЦ «DEL MAR», 1-й поверх), (06153) 3-48-40
5. Бориспіль, вул. Київський шлях, 10-В (ринок «Зоряний», місце 103), (06153) 3-48-40
6. Вінниця, вул. Паланіна, 1-А (ТЦ «Квартал», 2-й поверх), (0432) 50-88-06
7. Вознесенськ, вул. Сінкова, 5-А, (05134) 3-20-19
8. Дніпродзержинськ, просп. Леніна, 57-А (ТЦ «Фуршет», 1-й поверх), (0569) 53-42-26
9. Дніпропетровськ, просп. Дмитра Яворницького, 105 (ТЦ «Сільпо», 2-й поверх), (056) 770-00-55
10. Дніпропетровськ, вул. Калінова, 9-А (ТЦ «Miriada», 1-й поверх), (056) 760-33-30
11. Житомир, вул. Київська, 87 (ТЦ «Вопака», 2-й поверх), (0412) 41-24-85
12. Запоріжжя, просп. Соборний, 58, (061) 787-63-86
13. Запоріжжя, просп. Металургів, 2-Ж (ТЦ «Рекордний», 0-й поверх), (061) 236-86-54
14. Івано-Франківськ, пл. Ринок, 1 (ТЦ «Галерея Н», 0-й поверх), (0342) 72-58-32
15. Ізмаїл, вул. Пушкіна, 47 (ТЦ «Електрон», 2-й поверх), (04841) 6-22-12
16. Ізюм, пл. Джона Ленона, 7, (05743) 3-14-72
17. Кам'янець-Подільський, вул. Данила Галицького, 11/3 (ТД «Максимум», 2-й поверх), (03849) 6-48-11
18. Київ, вул. Велика Васильківська, 72 (ТЦ «Олімпійський», 3-й поверх), (044) 590-25-76
19. Київ, вул. Райдужна, 15 (ТЦ «Фуршет», 0-й поверх), (044) 540-23-65
20. Київ, вул. Маршала Малиновського, 12-А (ТРЦ «Метрополіс», 3-й поверх), (044) 500-62-73
21. Київ, вул. Лукашевича, 15-А (ТЦ «Європорт», 2-й поверх), (044) 461-94-82
22. Київ, вул. Драгоманова, 29 (ТЦ «Центрум», 1-й поверх), (044) 502-18-96
23. Київ, вул. Попудренко, 90/2 (ТЦ «Маяк», 3-й поверх), (044) 361-91-46
24. Кіровоград, пров. Центральний, 3/1 (ТЦ «Плаза», 1-й поверх), (0522) 35-20-55
25. Ковель, бульв. Лесі Українки, 18 (ТД «Бульвар», 2-й поверх), (03352) 5-21-40
26. Конотоп, вул. Конотопських дивізій, 24-А (ТЦ «Маяк», 2-й поверх), (05447) 6-36-77
27. Краматорськ, вул. Палацова, 23 (ТЦ «Прогрес», 2-й поверх), (0626) 48-97-87
28. Красноармійськ, вул. Свердлова, 148, (06239) 2-00-48
29. Кременчук, вул. Соборна, 15/42 (ТЦ «Мерз», 2-й поверх), (0536) 72-97-65
30. Кривий Ріг, просп. Гагаріна, 4 (ТЦ «Плаза-2», 2-й поверх), (056) 409-81-09
31. Кривий Ріг, вул. Ватуліна, 39-А, (056) 409-60-75
32. Лисичанськ, просп. Перемоги, 117 (ТЦ «Лімон», 2-й поверх), (067570) 61-62
33. Лубни, пл. Ярмакова, 30-А (ТЦ АТБ), (05361) 7-17-10
34. Луцьк, вул. Лесі Українки, 53 (ТЦ «Галерея Центр», цокольний поверх), (0332) 78-35-08
35. Львів, вул. Братів Ротачинців, 15, (032) 235-50-12
36. Львів, вул. Городоцька, 179 (ТЦ «Скриня», 2-й поверх), (032) 298-88-07
37. Маріуполь, просп. Металургів, 64 (ТЦ «Слізавета», 1-й поверх), (0629) 41-27-71
38. Мелітополь, просп. Богдана Хмельницького, 24 (ТЦ «Пасаж», 2-й поверх), (0619) 44-83-49
39. Миргород, вул. Гоголя, 147 (ТЦ «Мир», 1-й поверх), (05355) 5-06-08
40. Мукачеве, вул. Федорова, 6 (ТЦ ЦУМ)
41. Ніжин, вул. Шевченко, 11-А (ТЦ «Ермес», 2-й поверх), (04631) 90-10-2
42. Миколаїв, вул. Потьомкінська, 63/2, (0512) 47-58-43
43. Нікополь, просп. Трубінків, 14 (ТЦ ЦУМ, 1-й поверх), (05662) 2-50-03
44. Нова Каховка, вул. Паризької комуні, 13 (ТЦ «Центральний», колишній «Дитячий світ», 2-й поверх), (05549) 7-96-51
45. Новомосковськ, вул. Радянська, 34 (ТЦ «Сті-Центр», 2-й поверх), (0569) 69-65-79
46. Одеса, вул. Велика Арнаутська, 61, (048) 786-05-88
47. Одеса, вул. Краснова, 17 (орієнтир — пл. Толбухіна), (048) 780-19-84
48. Одеса, просп. Добровольського, 99, (048) 755-04-40
49. Олександрія, просп. Леніна, 77 (ТЦ «Гранд-Плаза», 2-й поверх), (05235) 7-15-50
50. Павлоград, вул. Центральна, 84-А, (057) 752-65-92
51. Первомайськ, вул. Револьюції, 34, (05161) 7-53-99
52. Полтава, вул. Жовтнева, 50, (0532) 60-60-40
53. Прилуки, вул. Київська, 138 (ТЦ «Фуршет», 2-й поверх), (04637) 3-29-00
54. Рівне, вул. Київська, 67-А (ТЦ «Арена», 2-й поверх), (0362) 64-26-37
55. Селідове, вул. Карла Маркса, 10 (будинок побуту, 2-й поверх), (06237) 7-00-34
56. Слов'янськ, пл. Соборна, 3 (ТЦ «Фокстрот», 2-й поверх), (0626) 62-11-02
57. Суми, вул. Соборна, 42, (0542) 77-17-12
58. Тернопіль, вул. Перля, 3 (ТЦ «Novus», 2-й поверх), (0352) 43-12-76
59. Ужгород, вул. Минайська, 16-Г (ТЦ «Колізей», 2-й поверх), (0312) 67-22-29
60. Умань, вул. Шевченка, 23-А (ТЦ «Сті»), (047) 444-000-6
61. Фастов, вул. Івана Мазепи, 6 (ТЦ «Фуршет», 2-й поверх), (04565) 6-05-11
62. Харків, просп. Маршала Жукова, 3-А, (057) 392-03-43
63. Харків, просп. Гагаріна, 20-А (ТЦ «На Гагаріна», 2-й поверх), (057) 703-44-58
64. Харків, вул. Академіка Павлова, 144-Б (ТЦ «Космос», 3-й поверх), (057) 720-12-29
65. Харків, вул. Полтавський шлях, 144 (ТБЦ «Компас», 2-й поверх), (057) 720-10-33
66. Херсон, просп. Ушакова, 35-А (ТЦ «Адмірал», 2-й поверх), (0552) 46-00-66
67. Хмельницький, вул. Свободи, 73 (ТЦ «Фуршет», 3-й поверх), (0382) 72-66-51
68. Черкаси, вул. О. Дашкевича, 26 (ТЦ «Сільпо», 3-й поверх), (0472) 54-04-47
69. Чернівці, просп. Перемоги, 103, (0462) 65-32-31
70. Чернівці, вул. Головна, 10, (0372) 58-72-44
71. Шостка, вул. Карла Маркса, 24 (у відділенні ПриватБанку), (05449) 7-37-46

Замовляйте книжки будь-яким зручним способом

- за телефонами довідкової служби
(050) 113-93-93 (МТС); (093) 170-03-93 (Life);
(067) 332-93-93 (Київстар); (057) 783-88-88

- на сайті Клубу: www.bookclub.ua
Надсилається безоплатний каталог

Запрошуємо до співпраці авторів
e-mail: publish@ksd.ua

**Запрошуємо до співпраці художників,
перекладачів, редакторів**
e-mail: editor@ksd.ua

Для гуртових клієнтів

Харків

тел./факс +38(067)703-44-57
e-mail: trade@ksd.ua

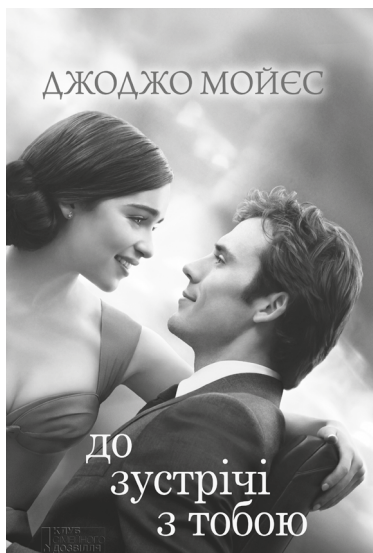
Київ

тел./факс +38(067)575-27-55
e-mail: kyiv@ksd.ua

Одеса

тел./факс +38(067)572-44-28
e-mail: odessa@ksd.ua

«Підштовхуй себе. Не засиджуйся». Саме цього паралізований Вілл вчить Луїзу, свою молоду доглядальницю. Вона мешкає з батьками, напевне знає, скільки кроків від зупинки до її будинку, але навіть не уявляє, як воно — жити на повну. А він після жахливої аварії цілком втратив сенс життя, сховавши всі почуття під маскою збайдужілого циніка... Такими вони були до зустрічі одне з одним. Але головне — якими стали! «Живи на повну. Просто живи».

Довгоочікуване продовження роману Джоджо Мойєс, післямова до голлівудської історії кохання Лу і Вілла.

Шість місяців поряд із прикутим до інвалідного візка Віллом змінили Луїзу. Марно вона намагалася навчитися жити після нього... Попереду — повернення додому та відчайдушні спроби почати все спочатку. Ліки від болю Лу відшукає серед товаришів у нещасті, поділившись у групі підтримки своїми печальми, радощами, надіями та напрочуд неістинним печивом. І зустріне Сема, який знає все про життя і смерть, — сильного, мужнього і до нестями закоханого...

Лів отримала картину «Дівчина, яку ти покинув» у подарунок від чоловіка. А коли він трагічно загинув, цілком утратила сенс життя. Лише полотно нагадувало їй про найщасливіші миті з коханим. Здавалося, вона відчуває його подих, чує сміх... Та одна випадкова зустріч змінює її життя. Лів нарешті дізнається, хто зображений на картині, дізнається історію цієї дивовижної жінки, яка незбагненним чином вплелася до її власної долі. Неймовірні пошуки, нові зустрічі й знайомства надихають Лів. Вона знову вчиться сподіватися й вірити, вона знову чекає на кохання...

Зім'ятий аркуш, слова, що линуть від серця: ніжні, пристрасні, щирі... Вони вразили Дженніфер. Після жахливої автокатастрофи вона нічого не могла пригадати: ані обставин аварії, ані рідних, ані чоловіка. А ці рядки пробудили в її душі якусь згадку, і...

Через півстоліття ті самі слова на позовкломому аркуші прочитає журналістка Еллі Говорт. Хто написав цього листа і що сталося з Дженніфер? Розпочинаючи пошуки чужого кохання, Еллі й гадки не мала, що зробила крок назустріч власному.